

Offentliggjort d. 26. februar 2008

Genoptagelse af skatteansættelse efter likvidation – SKM2008.89.LSR[©]

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Landsskatteretten afslog ved en kendelse af 30/11 2007 at imødekomme en anmodning om genoptagelse af skatteansættelsen for et likvideret selskab. En udlodning af eventualkravet på overskydende skat til et andet selskab fandtes ikke at give dette selskab grundlag for at begære genoptagelse.

Landsskatterettens kendelse af den 30/11 2007, ref. i SKM2008.89, belyser den jævnligt tilbagevendende problemstilling om håndtering af eventualkrav på tilbagebetaling af skat ved likvidation af selskaber.

Sagen ref. i SKM2008.89 var en genoptagelsessag affødt af Højesterets dom fra oktober 2007, ref. i TfS 2007, 867 (Bekaert Holding). I sagen om Bekaert Holding tilsidesatte Højesteret skattemyndighedernes hidtidige praksis efter ligningslovens § 8 J for afgrænsning af fradragsberettigede udgifter til advokat og revisor, der afholdes i forbindelse med etablering af en erhvervsvirksomhed eller udvidelse af en bestående erhvervsvirksomhed, jf. tillige TfS 2007, 868 H.

I sagen ref. i SKM2008.89 gav Landsskatteretten i april 2006 et selskab tilsagn om genoptagelse af selskabets skatteansættelser for 1998 og 1999, såfremt Østre Landsrets dom for Bekaert Holding Group A/S blev ændret i Højesteret. Det klagende selskab

*Bodil Christiansen
Advokat (L)*

*Tommy V. Christiansen
Advokat (H), cand. merc. (R)*

*Tlf. 70 150 800
Mob. 40 100 800*

*tommy@v.dk
www.v.dk*

Offentliggjort d. 26. februar 2008

blev herefter likvideret og selskabets eventualkrav mod SKAT transporteret til et andet selskab for at muliggøre en afslutning af likvidationen. Likvidationen blev afsluttet i april 2007.

Umiddelbart efter Højesterets dom for Bekaert Holding anmodede advokaten for det klagende selskab i sagen ref. i SKM2008.89 om genoptagelse af selskabets skatteansættelser for 1998 og 1999 med henvisning til Landsskatterettens genoptagelsestilsagn fra april 2006.

Landsskatteretten fandt imidlertid *ikke* at kunne imødekomme advokatens anmodning om genoptagelse.

Landsskatteretten henviste herved for det første til, at selskabet var blevet likvideret i april 2007, og således ikke eksisterede på tidspunktet for repræsentantens fremsendelse af genoptagelsesansøgningen i oktober 2007. Selskabet kunne derfor ikke anmode om genoptagelse af Landsskatterettens kendelser for selskabet fra april 2007.

Dernæst anførte Landsskatteretten, at det selskab, der i forbindelse med likvidationen af det klagende selskab havde overtaget eventualkravet på skat, ej heller kunne anmode om genoptagelse af kendelsen fra april 2007. Efter Landsskatterettens opfattelse havde dette selskab således ikke en retlig interesse i sagen i skatteforvaltningslovens § 40, stk. 1's forstand, men kunne alene anses at have en økonomisk interesse i sagen.

Landsskatterettens afgrænsning af begrebet retlig interesse i skatteforvaltningslovens § 40, stk. 1 forekommer meget snæver.

Efter § 40, stk. 1, 1. pkt. kan en klage til Landsskatteretten indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over. Der er, hverken i ordlyd af denne bestemmelse eller i de almindelige eller særlige bemærkninger hertil, holdepunkter for at antage, at begrebet retlig interesse i § 40, stk. 1 skal afgrænses på en anden og mere snæver måde end den almindelige forståelse af

Offentliggjort d. 26. februar 2008

begrebet i civilprocessen henholdsvis i den almindelige forvaltningsret. I de særlige bemærkninger til § 40, jf. bemærkningerne til § 36, anføres således blot herom, at ”Klage kan indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over. Det kan eksempelvis være en ægtefælle, en part i en overdragelsesaftale eller en gavemodtager. Klage kan ikke indgives af en, der indirekte bliver påvirket af afgørelsen, f.eks. i forbindelse med et skifte, med mindre der er særlig hjemmel herfor.” Bemærkningerne synes således at understøtte, at en direkte økonomisk interesse i sagen begrundet klageret.

Civilprocessuelt vil en direkte økonomisk interesse i udfaldet af en konkret sag som det ganske klare udgangspunkt være en tilstrækkelig betingelse for at antage, at der foreligger den fornødne retlige interesse i sagen

Også i relation til den almindelige forvaltningsretlige afgrænsning af den klageberettigede personkreds vedrørende en konkret afgørelse forekommer Landsskatterettens afgrænsning snæver, jf. eksempelvis Jens Garde m.fl., Forvaltningsret, Sagsbehandling, 6. udg., 2007, s. 211 med note 6, hvoraf bl.a. fremgår, at ”Omvendt må det dog understreges, at det ikke er en betingelse for partsstatus, at afgørelsen berører den pågældendes retsposition i formel forstand. Det kan således være tilstrækkeligt, at afgørelsen har økonomiske eller faktiske virkninger for den pågældende.”

Helt overordnet er en interesse i en ændring af en skatteansættelse almindeligvis ikke begrundet i nogen andre forhold end en direkte økonomisk interesse i den ændrede skatteansættelse.

Landsskatterettens kendelse harmonerer i øvrigt dårligt med eksempelvis Vestre Landsrets dom ref. i TfS 1999, 630, omtalt i JUS 1999/32, om en aktionær, der ved et selskabs likvidation i 1989 havde erhvervet retten til at videreføre en skattesag om selskabets skatteansættelser, og som i 1992 fik medhold i denne klagesag ved Landsskatteretten. Spørgsmålet i sagen var – *ikke* aktionærens retlige interesse i

Offentliggjort d. 26. februar 2008

klagesagen om selskabets skatteansættelser – *men derimod* beskatningen af aktionæren af det tilbagesøgte beløb.

Med Landsskatterettens kendelse af 30/11 2007 har Landsskatteretten indtil videre afskåret den hyppigt anvendte fremgangsmåde med udlodning af eventualkrav på skat til en lodtager ved likvidation af et selskab.

Det må på linie med synspunkterne udtrykt i SKDM 1968, 78 DEP om den skattemæssige stilling ved reassumption efter likvidation af et selskab antages, at en reassumption vil være et nødvendigt og tilstrækkeligt retsmiddel til at gennemføre et tilbagesøgningskrav på skat. Se herved tillige TfS 1998, 258 H om reassumption med henblik på gennemførelse af et erstatningsansvar mod sælger af et tømt selskab. Noget andet er, at udlodningen af eventualkravet til tredjemand i forbindelse med likvidationen synes at udelukke en retlig interesse for det reassumerede likvidationsbo i en begæring om genoptagelse, for så vidt Landsskatterettens kendelse af 30/11 2007 ikke tilsidesættes.

Alternativt må en likvidation berostilles, indtil eventualkravets eksistens er blevet fastslået endeligt. Denne fremgangsmåde er selvsagt ikke hensigtsmæssig.

— o —